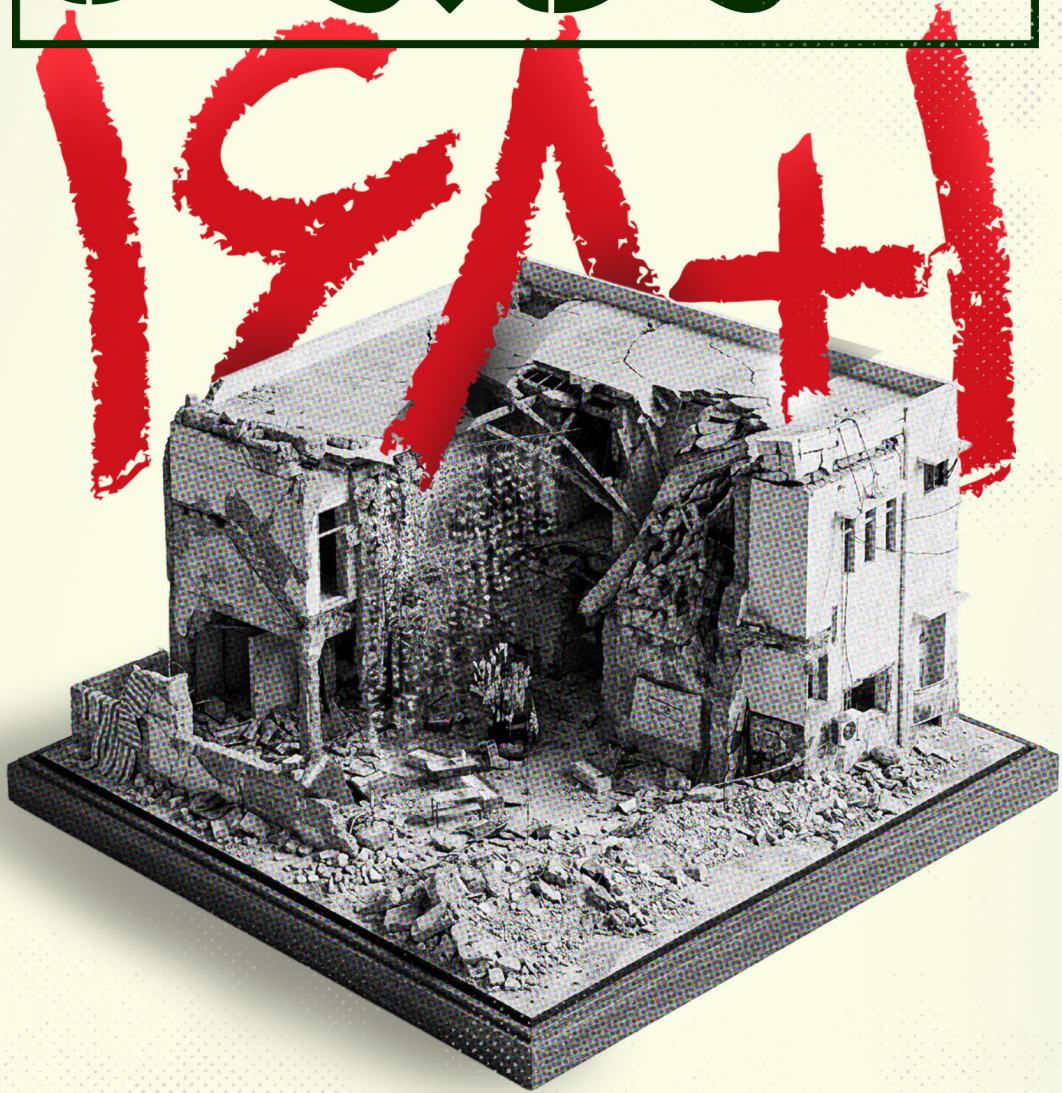

پویش بین المللی خون خواهی جنایت مدرسه شجره طیبه میناب

معرفتی پویش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

من صدائے مینابم

I am the voice of Minab

أنا هاتف من میناب

168+1

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ
شَنَاةُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ...

(سوره مائده آيه ٨)

مقدمه

اگر پیگیری این موضوع (جنايات جنگ رخ داده توسط رژيم صهيونيستي در جنگ ۱۲ روزه) و مراجعه به دادگاه های بين المللی و حقوقی و همچنين دادگاه های داخلی، بيست سال هم طول بکشد، اشکال ندارد؛ اين کار دنبال بشود، بايستی يقه جنایتکار گرفته بشود.

امام شهيد، حضرت آيت الله سيد علی خامنه ای ۲۵ تير ۱۴۰۴

در تاريخ ۹ اسفند ۱۴۰۴ و همزمان با آغاز تجاوز ارتش تروريست ايالات متحده آمریکا و رژيم صهيونيستي به خاک کشورمان ايران در يك جنایت آشکار، حمله ای وحشیانه به يك دبستان در شهر میناب رخ می دهد.

در پی این جنایت که در ساعات آموزشی و با استفاده از موشک کروز تاماهاوک انجام شد، ۱۵۶ نفر از هموطنان ما که اکثر آنها دانش آموزان پسر و دختر این مدرسه بودند، به همراه معلمان خود، به شهادت رسیدند و در کنار شهدا ده ها تن ديگر نیز زخمی شدند.

این حمله یکی از مرگبارترین حملات به يك مرکز آموزشی در دهه های اخير محسوب می شود. شواهد میدانی، تصاویر ماهواره ای و اظهارات مقامات آمریکایی، مسئولیت مستقیم ارتش این کشور را در این رخداد ثابت می کند. این عمل نه تنها يك جنایت جنگی آشکار، بلکه نقض نظام مند اصول بنيادین حقوق بين الملل بشردوستانه است.

در پی این جنایت آشکار و نابخشودنی که مردم بسیاری در سرتاسر جهان را عميقاً غمگین و خشمگین کرد، پویش (۱+۱۶۸) برای خون خواهی از شهدای میناب، شکل گرفت.

پویش ۱۶۸+ چیست؟

پویش ۱۶۸+ که با همکاری داوطلبانهٔ معلمان، پژوهشگران، فعالان اجتماعی شکل گرفت و با نظارت متخصصان حقوقی تنظیم‌گری می‌شود. این پویش متمرکز بر مستندسازی، دادخواهی و ایجاد همگرایی میان تمام مردم آزادهٔ جهان برای جلوگیری از تکرار چنین کشتارهایی است.

پویش ۱۶۸+ با تأکید بر وجدان انسانی و مسئولیت مدنی، خواستار تلاش جهانی برای محکومیت چنین حملات عمدی، صیانت از کودکان و تضمین امنیت مراکز آموزشی در هر شرایطی می‌باشد. از این رو، فرایند پیگیری حقوقی که متضمن سه حق شفافیت، عدالت و جبران برای شهدا و خانواده شهدا باشد را خواستاریم. قطعاً هر کدام از موارد ذکر شده موارد فنی و تکنیکی در حوزه حقوقی دارد که توسط تیم‌های متخصص این حوزه در کنار فعالیت‌های رسانه‌ای با هماهنگی کامل در حال انجام است.

همچنین براساس مدل‌های مختلف حل مسئله، همواره مهم‌ترین موضوع برای اثر بخش کردن تمامی اقدامات، مطالبه‌گری و رسانه‌ای کردن این موضوعات است. اکنون این اقدام بیش از همیشه ضرورت خود را نشان می‌دهد؛ چرا که اگر تمام اقدامات فنی و پیوست‌های رسانه‌ای، منجر به ایجاد فشار افکار عمومی بین‌المللی نشود، هیچ‌گاه این دو رژیم سفاک به پای میز عدالت نخواهند آمد.

از این رو، طراحی‌های رسانه‌ای با سه هدف شفاف‌سازی، خلق احساس همدردی و درخواست برای اقدام از افکار عمومی در دستور کار قرار دارد؛ تا حق شفافیت تضمین شود و فشار برای اجرای عدالت و جبران برای شهدا و خانواده‌های آنان اعمال گردد.

مسئله چیست؟

جهان حوادث تلخ زیادی را به خود دیده است اما جنایت کشتار در مدرسه میناب فرصت تلنگر برای جهانیان را خلق کرد و باعث شد اکثریت مردم جهان یقین پیدا کنند به اینکه سکوت، مرگبارترین شیوهی برخورد با این جنایت و جنایتکاران بین المللی است.

ما اطمینان پیدا کرده‌ایم تا مادامی که هزینه ترور و جنایت برای جنایتکاران بالا نرود، آن‌ها همچنان به روند خودشان ادامه می‌دهند و راه جلوگیری از اتفاقات مشابه در آینده، پاسخگو کردن و مجازات فوری این جنایتکاران است.

در واقع اکنون وقت آن رسیده است که همه مردم جهان بیدار شده و نسبت به خون شهدای مظلوم و بی‌گناه حساس شوند. به طوری که هر شخص به مثابه توان، جایگاه و مسئولیت اجتماعی بتواند نقش خود را به درستی ایفا کند. ما نیز به عنوان معلمان جامعه و پرچم‌داران عرصه تعلیم و تربیت، محافظت از آینده آموزش را ضروری می‌دانیم و خواستار آنیم که بر اساس روش منطقی و اصول عقلانی، افراد جامعه را به کنشگری در مسیر حق فرا بخوانیم.

بر این اساس، تصمیم بر آن شد که مسیر پیگیری حقوقی در مجامع بین المللی را برای پاسخگو کردن عاملان این جنایت دنبال کرده و این بار روایتی جدید از احقاق عدالت برای جهانیان خلق کنیم.

چرا این پویش شکل گرفت؟

در طراحی این پویش، شیوه های پیگیری حقوقی مختلف و نقاط ضعف و قوت هر یک از مسیرها بررسی شدند. به طور کلی مسیر پیگیری کیفری یک جنایت، باید به محوریت دولت و در مجامع بین المللی رخ دهد.

اما این مسیر از دو جهت دارای اشکال است. ابتدا به دلیل عدم پذیرش صلاحیت دادگاه کیفری بین المللی توسط ایران و آمریکا، این چنین محدودیت ها و دیگر محدودیت هایی جهت پیگیری این جنایت وجود دارد. در ثانی حتی اگر مسیر حقوقی، پذیرش و اثبات صلاحیت دادگاه کیفری بین المللی توسط دولت جمهوری اسلامی ایران انجام شود و این دادگاه شکل بگیرد، تجربه تاریخی نشان داده آمریکا به طرق مختلف از روشن شدن حقیقت در این دادگاه ها جلوگیری خواهد کرد یا با اجتناب از پذیرش حکم دادگاه، جلوی اجرای عدالت را خواهد گرفت. این رفتار در برابر نظام حقوق بین المللی تبدیل به رویه عادی برای دولت ایالات متحده شده است.

این عملکرد، طیف گسترده ای از تحریم قضات و مقامات دیوان بین المللی کیفری (یک مورد پرونده تحقیق درباره جنایات جنگی ارتش ایالات متحده در افغانستان و مورد دیگر پس از صدور رای بازداشت برای نتانیا هو و گالانت رخ داده) تا استنکاف پذیرش رای به طرق مختلف و ... را در بر می گیرد.

همچنین یادآوری جنایات انجام شده در گذشته‌ای نه چندان دور، و نتیجه آنها در فهم بهتر این موضوع کمک کننده خواهد بود. در جنایت حمله اتمی آمریکا به ژاپن، با وجود نقض آشکار همه قوانین مرتبط و با وجود شکل‌گیری پرونده پیگیری بین المللی، در نهایت آمریکا در هیچ پرونده‌ای که مرتبط با این جنایت باشد محکوم نشد. در پرونده حمله آمریکا به هواپیمای مسافربری ایرانی در خلیج فارس نیز این پرونده هیچ‌گاه منجر به صدور حکم قطعی مبتنی بر محکومیت و مجرم بودن آمریکا نشد و صرفاً دولت تروریست آمریکا ملزم به پرداخت غرامت به قربانیان این جنایت شد. این اتفاق در چند پرونده دیگر مانند جنگ عراق و ... نیز وجود دارد.

این پرونده‌ها و سایر اتفاقات مشابه به ما نشان می‌دهد که صرفاً مستند سازی و پرداخت دقیق به ابعاد جنایت حتی در جنایتی به وضوح و آشکاری حمله اتمی، باعث محکوم شدن این دولت تروریستی نشده است.

با توجه به حیطة کنشگری این اقدام در عرصه بین الملل، شاهد آن هستیم که با وجود گذشت زمان و تلاش فراوان تیم‌های مختلف برای پیگیری و شکل‌گیری جریان‌های رسانه‌ای مختلف برای پوشش جنایت، این خون‌خواهی هنوز تبدیل به یک جریان عمومی مطالبه‌گری بین المللی نشده است.

در نتیجه ما برای ایجاد مسیر جدیدی در عرصه حق‌خواهی، به فشار افکار عمومی گسترده و ساخت یک اجماع جهانی بر علیه این جنایتکاران نیاز داریم که امروزه بهترین شیوه برای تحقق این اجماع، طراحی پوشش و پیوست رسانه‌ای آن در سطح بین الملل می‌باشد.

ما که هستیم؟

جمعی از معلمان دغدغه مند و گروهی از متخصصان حوزهٔ تعلیم و تربیت ایران، برای پیروی از امر رهبر شهید مبنی بر پاسخگو کردن متجاوزین و بر پایهٔ رسالت معلمان خود، نسبت به خون‌خواهی دانش‌آموزان و همکاران شهیدشان احساس مسئولیت کردند و در راستای محکومیت این حملهٔ عمدی ارتش آمریکا به مدرسه‌ی میناب در ساعات آموزشی که منجر به شهادت ۱۲۰ تن از دانش‌آموزان، ۲۶ معلم و تعدادی از شهروندان ایرانی شد، پویشی با عنوان «۱ + ۱۶۸» را بنیان‌گذاری کردند.

۱ + مطالبات ما چیست؟

- روشن شدن حقیقت
- اجرای عدالت و محاکمهٔ عاملان جنایت
- پرداخت غرامت به بازماندگان قربانیان

168+1

اصول پویش ۱ + ۱۶۸

احترام به قربانیان و خانواده معظم شهدا:

تمامی روایت‌ها، گزارش‌ها و محتواهای تولیدشده در این پویش با رعایت کامل شأن، حرمت و منزلت انسانی قربانیان و خانواده‌های محترم شهدا بیان و منتشر می‌شود و هیچ مطلبی موجب بی‌حرمتی یا آزار روحی آنان نخواهد شد.

روایت مسئولانه و صادقانه:

- هر محتوا، مستند یا گزارشی که از سوی پویش منتشر می‌گردد، صرفاً بر پایه واقعیت‌های عینی، مستندات معتبر و شواهد قابل راستی‌آزمایی شکل گرفته و از هرگونه تحریف، بزرگ‌نمایی، کوچک‌نمایی یا اغراق پرهیز می‌شود.

بی‌طرفی در روایت:

پویش کاملاً از هرگونه گرایش سیاسی، حزبی، جناحی یا گروهی خاص مستقل است و روایت‌های خود را بدون جانب‌داری، سوگیری یا تأثیرپذیری از منافع جریان‌های مختلف، صرفاً در چارچوب حقیقت و انصاف ارائه می‌دهد.

عدم سود مالی و غیرانتفاعی بودن:

تمامی فعالیت‌ها، اقدامات و تولیدات پویش بدون هیچ هدف اقتصادی، کسب درآمد یا سود مالی شخصی یا گروهی و کاملاً داوطلبانه انجام می‌گیرد و هیچ‌یک از اعضا یا همکاران حق بهره‌برداری مالی از جایگاه پویش را ندارند.

پویش ۱۶۸+ آمده است تا سکوت جهان را بشکند، تمام قد جلوی بی عدالتی جهان بایستد و به انسان ها یاد آوری کند که سکوتشان بدون شک، یک نوع همدستی با جنایتکار است! همین حالا با پیوستن به امضا کنندگان این کارزار، صدای میناب شوید.

پویش بین المللی خون خواهی جنایت مدرسه شجره طیبه میناب

معرفی پویش

